

— Пусни ме въ стаята, — замоли се дѣдо Мразъ. — Азъ ще я украся съ ледени иглици, по стѣнитѣ ѝ ще изрисувамъ бѣли сребърни картинки и главитѣ на дѣцата ще окича съ сребърни вѣнци.

— Ахъ, ти, жестоки старче, — извика му стъклото, — за нищо на свѣта нѣма да те пусна вжтрѣ: ти ще ми смразишъ дѣцата.

Разсърди се дѣдо Мразъ, искри захвърчаха отъ очитѣ му и отъ ядъ полѣпи върху стъклото сребърни бѣли цвѣтове, листа и класове...

Изгрѣ луната и погледна стъклото, а подъ нейния погледъ леденитѣ картинки засвѣтѣха, заблестѣха като брилянти.

— Мила, сребролика мѣсечинко, свали отъ мене тия ледени цвѣтя, — замоли ѝ се стъклото.

А мѣсечината нищо не отговори и, като се усмихна още поясно, замина си мълчаливо.

Настъпи утрото. Дѣцата се събудиха и погледнаха къмъ прозорчето.

— Ахъ, какви хубави рисунки! — извикаха тѣ, — кой ги нарисува?

— Азъ, — прошепна отвънъ дѣдо Мразъ, — но така тихо, че дѣцата не го чуа.

Показа се Слънцето. То се събуди късничко и, като недоспало дѣтенце, триеше още очичкитѣ си. То бавно-бавно се издигаше по небето и се вглеждаше на вси страни съ свѣтлия си погледъ: въ гората, въ полето, по кжщята и въ стъклото.

— Слънчице мило, Слънчице златно, — завика стъклото, — погледни ме! Вижъ, какъ ме заледи дѣдо Мразъ!

Блеснаха златни лжчи въ стъклото и зашепнаха тихичко:

— Почакай, бѣдничко, ние ще развалимъ магиитѣ на дѣда Мразъ.

Лжчитѣ погалиха, зацѣлуваха стъклото, сгрѣха го тѣхнитѣ милувки и леденитѣ цвѣтя покапаха като сълзи, защото тѣ бѣха сълзитѣ на дѣда Мразъ. А когато и послѣдната сълза капна отъ стъклото, то стана пакъ свѣтло и чисто.

— Ще ме пуснешъ ли въ стаята? — попита го Слънцето.

— Ще те пусна, ще те пусна, златно, защото носишъ на хората топлина и здраве. Влѣзъ!

Слънцето влѣзе въ стаята и тамъ стана топло, свѣтло и весело.

Прѣвелъ Ал. Спасовъ